

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον άπαριθμοῦντες χρόνον
θεραπόμεν και πάλιν'στην γῆν τῶν 11αρθένων.

'Στό χλιτα κι'ένιακόσα δεκαέξη
κανένας δέν γνωρίζει τί θα τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαι—άπ'εὐθείας πρόξυμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιά τὰ ξένα δμως μέρη—δέ κ ι φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελετή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηού» ἀνελλαπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὀποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αὐτὰ ταχυφρόμιων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη,
δεινὰ καθεὶς κηρύττει.

Ποῦντος χλιτα και τρακόσα κι' ἐνανήντα σὺν ἐπτά,
σῆμαρα ρεζιλευθήκαν τίμιά τε και σεπτά.

**Ρίμας γιά τοῦτον τόν καιρό
γραμμέναις ἔτσι' σ' τὸ φτερό.**

Α

'Ελλάς, Πατρίς μεγάλη,
ποιός εἰμπορεῖ νά ψάλλῃ
τὸ καρινὸ σου χάλι;

Πολλά τὰ ξαφνικά σου,
κράζουσι γιά σέ κοράχη,
και τρῶν τὰ σωθικά σου
λογῆς λογῆς σαράχη.

Ποῦ ξεμαλλιάρα τρέχεις;
τί γίνεσαι; ποῦ νάσαι;
Βασίλειο δέν ἔχεις
κι' ἀδέσποτη πλανάσαι.

Φτύνεσ' ἔδω κι' ἔκει,
και μὲ ξετσιπωσιά
κυττάξεις κυνική
τήν κοσμοχάλασί.

Φυλῶν ἐπιδρομὰς
βλέπεις' σ' τὰ χώματά σου,
και ξένοιστή κρεμῆς
'σ τὸν τοῖχο τάρματά σου.

Δέν φέγγει φῶς κανένα
τήν σκοτεινὴν βραδείά σου,
και ξανασκορπισμένα
σπαράζουσι τὰ παιδιά σου.

Β'

Μήτε λύπη, μήτε πόνος
γιὰ σκλαβιάς καὶ μούσους καὶ πόνους,
μήτε μία προσευχή.

Πάει πάει κι' ὁ Βαρώνος
κι' ἄφησε πολλοὺς Βαρώνους
σὲ μεγάλη ταραχή.

Τὸν Βαρώνον θρηνοῦδῶ,
ἀλλὰ κι' ἂν δὲν εἰν' ἔδῶ,
δὲν πειράζει, δὲν σημαίνει.

Ἢ σκιά του πάντα μένει,
καὶ φωνάζουν οἱ Βαρώνοι
πῶς ὁ Σέγκ κι' ἅπὼν πληρόνει.

Κάθε κράτος διελύθη,
καὶ λυσοῦν σκυλιὰ Βαρώνων
καὶ διάφοροι μιγάδες.

Κι' ἔξομοῦν Σωτήρων πλήθη,
ποῦ πρέπει νὰ γίνουσι μόνον
χαρμητῶν Κισλαραγάδες.

Ποῦ τὰ πρῶτα σου στεφάνια;
ποῦ κι' ἡ τόση περηφάνεια;
ὄλα' πέσανε στὸν βούρκο.

Τώρα δόξα σου τρανὴ
νάσαι δοῦλα ταπεινὴ
στὴν Ἀρκοῦδα καὶ στὸν Τοῦρκο.

Γ'

Μές' στὸ ρημάδι
βλέπω σκοτάδι
μαῦρο σὰν πύσσα.

Καινούρια κρίσις,
καινούρια φθίσις,
καὶ φθόνου λύσσα.

Καὶ τὴν ἀκόμα
μονάχα κόμμα,
κοιλιά καὶ στόμα.

Ὅμως, Πατρις Ἑλλάς,
ἀνάγκη νὰ γελάς.
Ἔχε χρηστικὴν ἐλπίδα
καὶ χόρευε καὶ πῆδα
μὲ ξόλινη λεπίδα.

Μέσα σὲ τόσους σάλους
καὶ τόσα βράσανά σου
ἐχθροὺς δὲν ἔχεις ἄλλους
παρὰ τοὺς Ἑλληνας σου.